

8 Σεπτεμβρίου 2013

«Δεν ξέρω τι καλό μου βρίσκουν κι έρχονται να με επισκεφθούν»

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

*Τί λέει ο Ιερομόναχος π. Μάξιμος Καρυώτης
για την ιδιαίτερη επικοινωνία που είχε με
τον Καυσοκαλυβίτη Γέροντα π. Πορφύριον*

Ο Ιερομόναχος π. Μάξιμος Καρυώτης -εκτός από την ιδιαίτερη επικοινωνία του με τον Γέροντα Παΐσιον- είχε επίσης ιδιαίτερη επικοινωνία με τον Καυσοκαλυβίτη Γέροντα π. Πορφύριον, ο οποίος επί μακράν σειράν ετών ασκήθηκε κοντά στο Μήλεσι. Γνωρίζοντας την επίσης στενή του σχέση με τον π. Πορφύριο, θα τον παρακαλέσουμε να μας δώσει κάποια σημεία της, ασφαλώς αποκαλυπτικά.

-Μ.Μ.: Γνωρίσατε επίσης πολύ καλά, π. Μάξιμε, τον Γέροντα π. Πορφύριον ο οποίος για λόγους υγείας ασκήθηκε επί μακρόν στην Αττική, στα βουνά του Ωρωπού. Παρακαλώ πολύ, πείτε μας και γι' αυτή την ιερή αναστροφή σας.

-Ιερομ Μ.: Να'ναι ευλογημένο! Το 1980 λοιπόν, ησκούμην στην Ιε-ρά Μονή Παντοκράτορος, εδώ στο Άγιον Όρος. Τότε ησκείτο επίσης εκεί και ένας άλλος Αδελφός Μο-ναχός, ο οποίος είχε ακούσει για τον αγιασμένο Γέροντα π. Πορφύριο και ήθελε πολύ να τον γνωρίσει και να πάρει την πολύτιμη ευχή του. Ο Αδελφός αυτός έμαθε ότι ο Γέροντας ζούσε κάπου πολύ έξω από την Αθήνα, αλλά επει-δή δεν είχε πάει ποτέ του εκεί, με παρεκάλεσε αν μπορούσα να τον οδηγήσω εγώ. Πρόθυμα ανέλαβα να τον εξυπηρε-τήσω και ρωτώντας καταφέ-ραμε ν' ανακαλύψουμε τον πατέρα Πορφύριο. Εν τω μεταξύ πληροφορήθηκα κι εγώ κάποια θαυμαστά πράγματα για τον Γέροντα κι έτσι τον πλησίασα με ιδιαίτερο ενδι-αφέρον, με τον δέοντα σεβα-σμό και με την επιθυμία να με ωφελήσει πνευματικώς.

Τότε δεν είχε κτισθεί ακόμη το Ησυχαστήριο που υπάρχει σήμε-ρα κοντά στον Ωρωπό, λίγο πριν από τη Μονή Παρακλήτου. Ο Γέ-ροντας έμενε σ' ένα... τροχόσπιτο προσωρινά. Περίμεναν να τον πλη-σιάσουν τέσσερις-πέντε επισκέπτες, αλλά -χωρίς να έχουμε ιδωθεί προη-γούμενους- μας εκάλεσε μέσω της Γερόντισσας αδελφής του: «Να περά-σουν οι δύο Αγιορείτες» είπε...

Ήταν ασκεπής. Μου έκανε εντύπωση το ροδοκόκκινο χρώμα του προσώπου του, τα λαμπερά κι ευλα-βικά του μάτια, η ήρεμη και γαλήνια ομιλία του. Μας καλωσόρισε. Βάλα-με μετάνοια και μας είπε να καθήσουμε. Εμείς κοιτούσαμε μόνο και ακούγαμε, προσπαθώντας -σαν το στεγνό σφουγγάρι- να ρουφήξουμε την κάθε λέξη του και την όλη προς εμάς συμπεριφορά του! Είχε, θυμά-μαι, ένα κλουβί στο κελάκι του μ' έναν παπαγάλο!

Δεν άρχισε τις ερωτήσεις, δεν μας μάλωσε καθώς φοβόμασταν, αλλά μας μιλούσε σαν να μας εγνώριζε από καιρό. Θυμάμαι πως μας εί-πε το εξής:

- Γνώρισα έναν νέο, τον Νίκο, ο οποίος αγαπούσε μία κοπέλα, την Έλλη. Όλη την ώρα ο Νίκος σκεπτό-ταν την Έλλη, ώσπου μου το είπε κι εγώ του απήντησα: Παιδί μου, είναι πολύ νωρίς ακόμη· τώρα να μελετάς τα μαθήματά σου μ' επιμέλεια, για

να προκόψεις και να προσφέρεις στην κοινωνία μας. Όταν με το καλό τα-κτοποιηθείς επαγγελματικά, τότε θα είναι και η ώρα για να σκεφθείς την Έλλη και ν' αποφασίσεις για τη ζωή σου. Καιρός τω παντί πράγματι!..

-«Να 'ναι ευλογημένο» μου είπε ο Νίκος, αλλά έπειτα από λίγο ξανα-ήλθε και μου είπε: «Ό,τι και να κά-νω, ακόμη και όταν διαβάζω, όλο μπροστά μου είναι η Έλλη, Γέροντα· κάθεται συνεχώς εδώ, στο κούτελό μου»!..

Έτσι, πατέρες μου -μας είπε τότε ο Γέροντας-, πρέπει να έχουμε μπρο-στά στα μάτια μας τον Χριστό. Τό-σο πολύ να Τον αγαπάμε και να Τον μελετάμε, ώστε να μη φεύγει ποτέ ο νους μας από κοντά Του.

Έρχονται πολλοί εδώ, ακόμη και με λεωφορεία, για να τους λύσω τα προβλήματα τους. Τι να τους κάνω όμως; Σηκώνομαι κι εγώ και φεύγω! Έτσι είναι ο κόσμος· άλλον τον έχει για καλόν και άλλον τον παίρνει για κακόν. Εμένα μ' έχουνε για καλόν· δεν ξέρω τι καλό μου βρίσκουν κι έρχονται εδώ!..

Θαύμασα την ταπείνωσή του.

- Και δεν μου λέτε, συνέχισε, εσείς γιατί ήλθατε εδώ στην Αθήνα;

Εγώ μιλιά δεν έβγαλα· τώρα ήλ-θε η ώρα μας να μας μαλώσει, σκέφθηκα. Ο Αδελφός όμως έσπευσε να πει:

- Ήλθα, Γέροντα, για να πάω στον γιατρό.

- Τι έχεις;

- Έχω φαγούρα.

- Για δώσε μου το χέρι σου.

Έπιασε τον σφυγμό του και είπε:

- Δεν έχεις τίποτε! Να τρως απ' όλα τα φαγητά, να μη στενοχωριέσαι και να πάρεις την ευλογία του Γέροντά σου για να μείνεις εκεί που είσαι τώρα· να τον θερμοπαρακαλέσεις να σου δώσει ευλογία.

Μου έκαν' εντύπωση η βεβαιό-τητά του για τη διάγνωση. Απήντησε με σταθερότητα που δεν επιδεχό-ταν καμία αμφισβήτηση. Είπε τι εί-χε ο Αδελφός, συνέστησε και την κα-τάλληλη θεραπευτική αγωγή!..

- Ήλθαμε και για να δούμε εσάς, Γέροντα· συνέχισε ο Αδελφός.

- Αφήσατε το Άγιον Όρος και ήλθατε να δείτε εμένα; Α! Την... πάθατε! Την πάθατε, ευλογημένοι! Εγώ όλη την ώρα έχω τον νου μου στο Άγιον Όρος, στη Σκήτη μου, τα Καυσοκαλύβια, και εσείς ήλθατε να δείτε εμένα; Την πάθατε, καημένοι!

Μας ήλεγξε ο Γέροντας μ' έναν γλυκύ, χαριτωμένο κι ευγενικό τρό-πο, που προκάλεσε την έκπληξή μας. Μείναμε άναυδοι. Φιλήσαμε το χέρι του και φύγαμε εντυπωσιασμένοι.

Εμένα δεν μου έκανε καμία ει-δική παρατήρηση ή σύσταση. Προ-φανώς θα θεώρησε ότι είμαι... ανε-πίδεκτος μαθήσεως πνευματικής, γι' αυτό και δεν μου είπε κάτι σχετικόν. Όμως όλα όσα μας είπε -είτε γενικά είτε προς τον Αδελφό-ήσαν και για μένα πολύ διδακτικά και με ωφέλη-σαν πολύ.

Με τον τρόπον αυτόν, με το ότι εξυπηρέτησα τον εν Χριστώ Αδελφό και συμμοναστή μου, οικονόμησε ο Θεός και γνώρισα κι εγώ έναν ακό-μη άγιο Γέροντα. Όλο αυτόν σκεπτόμουν και το πότε θα ξαναπάω να τον συναντήσω, να του μιλήσω για τον εαυτό μου και να του ζητή-σω τη συμβουλή του, μια και ο Γέροντάς μου βρισκόταν στην πατρίδα του Κύπρον επί δύο χρόνια τότε...

Πίστευα ότι θα πάρω μεγάλη ευ-λογία που θα του έβαζα μετάνοια για να ξαναφιλήσω το χέρι του, που θα καθόμουν λίγη ώραν κοντά του, που θα έβλεπα με τα μάτια μου έναν επίγειο άγγελο και που θα τον άκουγα με τ' αυτιά μου να μου λέει ό,τι θα τον εφώτιζε ο Θεός.

Μετά λοιπόν από λίγους μήνες πήγα -μόνος μου αυτήν τη φορά -με πολλή ευλάβεια και δέος. Με καλοδέχθηκε, φίλησα το χέρι του με σεβασμό και κάθησα κοντά του με χαρά, αλλά και φόβο! Πριν προλάβω ν' ανοίξω το στόμα μου, άρ-χισε εκείνος:

- Έχεις ένα μεγάλο ελάττωμα...
- Ωχ, σκέφθηκα, ήλθε η ώρα μου· τώρα δεν τη γλιτώνω!
- Τι έχω; Είπα όλος απορία και αγωνία.
- Είσ' ευαίσθητος υπερβολικά!

Ός τότε δεν είχε βρεθεί άνθρω-πος στη ζωή μου να μου κάνει καμιά διάγνωση με τόση βεβαιότητα, με τό-σην ακρίβεια. Προσπάθησα να του εξηγήσω, να του δικαιολογηθώ. Εί-πα κάποια λόγια, δεν θυμάμαι τι είπα ακριβώς, πάντως ήσαν αόριστα και ασαφή. Όμως εκείνος με διευκόλυνε:

- Μην κουράζεσαι, παιδί μου· εγώ, με τη χάρη του Θεού, αφ' ότου μπήκες εδώ μέσα, τα ξέρω όλα!..

Έμεινα εμβρόντητος. Τι μπορού-σα να έλεγα; Όμως προσπάθησα να συνεχίσω, δίνοντας κάποιες «εξηγή-σεις», αλλά και... μη γνωρίζοντας τι να πω. Πάλι με διευκόλυνε απλά και φιλικά, δηλαδή διακριτικά:

-Ναι κι εγώ έτσι το κατάλαβα- η ορφάνια, η στέρηση κι η φτώχεια εί-ναι η αιτία... Σε καταλαβαίνω, πάτερ μου, σε καταλαβαίνω.

Εγώ προσπαθούσα να του πω την ιστορία μου, αλλ' αυτός ο ευ-λογημένος με τρεις λέξεις τα είπε όλα και πολύ καλύτερα από μένα! Τι θαυμασμό κι έκπληξη ένιωσα!.. Έβλεπα πως δεν υπήρχε πια μέσα μου κανένα μυστικό, μπροστά σ' αυ-τόν τον Ανθρώπο του Θεού!

Μου είπε να γονατίσω, έπιασε το κεφάλι μου με τα δυο του χέρια φορώντας το πετραχήλι και ψιθύρι-σε κάποια προσευχή επί τρία με πέ-ντε λεπτά περίπου. Πολύ το χάρηκα κι αυτό. Πίστεψα ότι ήμουν πια περιφρουρημένος με την ευλογία του Θεού, διά των μεσιτειών ενός αγίου Δούλου Του.

-Συγχωρήστε με, αγαπητέ μου κ. Μελινέ, που σας φορτώνω με τόσο προσωπικά μου. Όμως -ο Θεός το ξέ-ρει- σας ανοίγω την καρδιά μου για να δείξω στον κάθε καλοπροαίρετο που δι' υμών θα διαβάζει τις γραμ-μές αυτές ότι ο Θεός και οι Ανθρω-ποί Του είναι πολύ κοντά μας, μας αγαπούν πολύ και θέλουν να μας πα-ρακινήσουν, για να φροντίσουμε κι εμείς για τη σωτηρία της ψυχής μας.

Τα λέγω επίσης κι επειδή στην εποχή μας υπάρχει πολλή κακία και αντιθεία, τόση ώστε να περιφρονείται η Πίστη και να καλούνται οι πάντες στην αδιαφορία περίτα πνευμα-τικά και στην αγνόηση της γενικής Κρίσεως, οπότε θ' αμειφθεί ο καθέ-νας για την επίγεια ζωή του. Νομί-ζουν οι άπιστοι ότι δεν υπάρχει Θε-ός ούτε διάβολος κι ότι δεν είναι δυ-νατόν από σήμερα να ζήσει κανείς στην αιώνια ζωή, προγευόμενος τις ουράνιες θείες ευλογίες.

Στο κάτω κάτω, ας μάθουν όλοι ότι όπως υπάρχουν αυτοί που καμα-ρώνουν για την απιστία τους, έτσι υπάρχουν και οι δούλοι του Θεού που ζουν μέσα στη χαρά του Χρι-στού και είν' έτοιμοι να Τον υπα-κούσουν έως θανάτου, με τη βοήθειά Του και την ευλογία Του!

Σχετικά με την ευαισθησία, υποθέτω ότι ο Γέροντας Πορφύριος εν-νοούσε να είμαστε ευαίσθητοι μόνον ενώπιον του Θεού και να μην παίρ-νουμε τοις μετρητοίς τις προσβολές και ταπεινώσεις από μέρους των συ-νανθρώπων μας, αλλά να

έχουμε «καλούς λογισμούς» για όλους, όπως συχνά συνιστούσε και ο Γέρων Παΐσιος. Μπορεί να μας στενοχωρούν οι γύρω μας, αλλά όσο θλιβόμαστε τό-σο πιο πολύ μας παρηγορεί και μας ενισχύει ο Θεός, ιδίως κατά τη διάρ-κεια της θερμής κι εγκάρδιας προ-σευχής μας.

του Μανώλη Μελινού Θεολόγου-Συγγραφέα

Πηγή: *Δημοκρατία και ορθοδοξία, Πείρα Αγιορειτών Πατέρων, Σάββατο 27 Ιουλίου 2013*